

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Παρέδωκεν αυτοίς τα υπάρχοντα αυτού»

Δεν υπάρχει άνθρωπος, που να μην πήρε απ' τον Θεό κάποιο χάρισμα είτε μικρό είτε μεγάλο. Ο Θεός έδωσε άνισα τα χαρίσματα αλλ' όχι άδικα. Σε άλλον έδωσε πέντε, σε άλλον δύο και σε άλλον ένα. Ας δούμε πως ο πατερικός λόγος ερμηνεύει την παραβολή αυτή του Χριστού.

Τα χαρίσματα έχουν την αιτία τους στην προθυμία μας

Ο ιερός Χρυσόστομος κάνει την εξής διαπίστωση: Ένας άνθρωπος μπορεί να είναι χωλός ή τυφλός ή ανάπηρος ή ενδέχεται να έχει περιπέσει σε μεγάλη ασθένεια από κάποιο ατύχημα. Αυτά δεν εμποδίζουν τη χάρη του Θεού να έλθει στον ταλαιπώρο άνθρωπο. Η χάρη του Θεού επιζητεί ψυχή που με προθυμία θα δέχεται τη δωρεά του Θεού κι όλα αυτά τα εξωτερικά τα παρατρέχει. Ο άνθρωπος πολλές φορές δεν είναι υπεύθυνος για την προθυμία της γνώμης του.

Τα χαρίσματα που έδωσε ο Θεός στους ανθρώπους, «ουκ έχει στεφάνους ούτε αμοιβάς», δηλ. δεν είναι ανταμοιβή του Θεού για τα καλά μας έργα, αλλ' είναι έκφραση της φιλοφροσύνης του Πλαστοργού σε μας. Ο Χριστός, όταν γύρισαν οι μαθητές από την περιοδεία που τους έστειλε, και Του είπαν πως τα δαιμόνια υποτάσσονται σε μας «εν τω ονόματι σου» (Λουκ. 10,17), απάντησε: Να μη χαίρεστε, γιατί βγάζετε δαιμόνια, αλλά να αγαλλιόσθε, γιατί τα ονόματά σας γράφτηκαν στον ουρανό (όπ. Π. Στιχ. 20). Με αυτό ήθελε να τους πει πως είναι εσφαλμένη η αντίληψη πως σώζεται κάποιος μόνο με τη χάρη του Θεού. Σωζόμαστε με τη χάρη του Θεού αλλά κα με τα «οικεία κατορθώματα», δηλ. και με τον προσωπικό μας αγώνα. Δεν έχει σημασία ο αριθμός των χαρισμάτων αλλ' η ένταση του αγώνα μας. Ακόμη και με ένα χάρισμα μπορεί να σωθούμε. Η κακή προαίρεση καταδίκασε αυτόν που πήρε το ένα τάλαντο.

Δεν πλουτίζει ο Θεός με την αύξηση των χαρισμάτων μας.

Ο μέγας ερμηνευτής των Γραφών άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας λέγει πως ο Θεός είναι «των πάντων πλήρωμα». Αυτός γεμίζει, συντηρεί και ανανεώνει τα πάντα. Από το πλήρωμα το δικό Του όλοι έχουμε λάβει τα χαρίσματα (Ιωάν. 1,16). Όταν αυξάνουμε τη δωρεά του Θεού, μπορούμε να ωφελήσουμε τους άλλους. Ο Θεός θεωρεί πλούτο δικό Του τη δική μας πρόοδο. Οι αμαρτίες του κόσμου είναι μεγάλες και πολλές, αλλά η χάρη του Θεού και τα χαρίσματά της στους ανθρώπους περισσότερα. Η χάρη του Θεού είναι ο Χριστός. Με τον Χριστό δεν μπορεί να συγκριθεί τίποτε. Ο Θεός Πατέρας μας έδωσε πολλά χαρίσματα, αλλά το μεγαλύτερο είναι ο μονογενής Του Υιός. Αυτός είναι η πηγή της χάριτος.

Οι άνθρωποι είναι διαχειριστές της χάριτος

Όλοι είμαστε διαχειριστές της χάριτος του Θεού και των ταλάντων Του. Είμαστε ό,τι είμαστε, γιατί μας σκεπάζει η χάρη του Θεού. Ο Κύριος, όπως λέγει ένας ερμηνευτής, «λαμβάνων την πίστιν αντιδίδωσι την χάριν», δηλ. παίρνει την πίστη μας και μας δίνει τη χάρη Του. Άλλος πήρε σοφία από τον Θεό, άλλος λόγο, άλλος τέχνη, άλλος χρήματα, άλλος δεξιότητες, άλλος την ιερωσύνη, άλλος τη δύναμη του σώματος να εργάζεται, άλλος πήρε το χάρισμα της επιστήμης του... Σημασία έχει όχι ποιο χάρισμα πήραμε αλλά πως το διαχειριστήκαμε. Επίσης, μεγάλη σημασία έχει η ένταση και ο αγώνας μας να αξιοποιήσουμε το μικρό ή μεγάλο μας χάρισμα.

Ας αναλογισθούμε, λοιπόν, αδελφοί μου, τη μεγάλη αυτή αλήθεια πως ό,τι έχουμε, είναι του Θεού. Επίσης πως ό,τι είμαστε το οφείλουμε στο Θεό, ο οποίος «παρέδωκεν (ημίν) τα

υπάρχοντα αυτού» (Ματθ. 25,14). Ας προσέξουμε να φανούμε αντάξιοι της δωρεάς αυτής. Αμήν.

Αρχιμ. Ι. Δ. Φ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. κε' 14-30)

Δούλοι αγαθοί και δούλοι πονηροί

Είπεν ο Κύριος την παραβολή ταύτην. Άνθρωπος τις αποδημών εκάλεσε τους ιδίους δούλους, και παρέδωκεν αυτοίς τα υπάρχοντα αυτού και ώ μεν έδωκε πέντε τάλαντα, ώ δε δύο, ώ δε έν εκάστω κατά την ιδίαν δύναμιν και απεδήμησεν ευθέως. Πορευθείς δε ο τα πέντε τάλαντα λαβών, ειργάσατο εν αυτοίς, και εποίησεν άλλα πέντε τάλαντα. Ωσαύτως και ο τα δύο εκέρδησε και αυτός άλλα δύο. Ο δε το έν λαβών, απελθών ώρουξεν εν τη γη, και απέκρυψε το αργύριον του κυρίου αυτού. Μετά δε χρόνον πολύν έρχεται ο κύριος των δούλων εκείνων, και συναίρει μετ' αυτών λόγον. Και προσελθών ο τα πέντε τάλαντα λαβών, προσήνεγκεν άλλα πέντε τάλαντα, λέγων Κύριε, πέντε τάλαντα μοι παρέδωκας ίδε, άλλα πέντε τάλαντα εκέρδησα επ' αυτοίς. Έφη δε αυτώ ο κύριος αυτού. Εύ, δούλε αγαθέ και πιστέ επί ολίγα ής πιστός, επί πολλών σε καταστήσω εισελθε εις την χαράν του κυρίου σου. Προσελθών δε και ο τα δύο τάλαντα λαβών, είπε Κύριε, δύο τάλαντα μοι παρέδωκας ίδε, άλλα δύο τάλαντα εκέρδησα επ' αυτοίς. Έφη αυτώ ο Κύριος αυτού Εύ, δούλε αγαθέ και πιστέ επί ολίγα ής πιστός, επί πολλών σε καταστήσω εισελθε εις την χαράν του κυρίου σου. Προσελθών δε και ο το έν τάλαντον ειληφώς, είπε Κύριε, έγνων σε, ότι σκληρός εί άνθρωπος, θερίζων όπου ουκ έσπειρας και συνάγων όθεν ου διεσκόρπισας και φοβηθείς, απελθών έκρυψα το τάλαντον σου εν τη γη ίδε, έχεις το σόν. Αποκριθείς δε ο κύριος αυτού, είπεν αυτώ Πονηρέ δούλε και οκνηρέ, ήδεις ότι θερίζω όπου ουκ έσπειρα, και συνάγω όθεν ου διεσκόρπισα, έδει ουν σε βαλείν το αργύριόν μου τοις τραπεζίταις και ελθών εγώ, εκομισάμην αν το εμόν συν τόκω. Άρατε ουν απ' αυτού το τάλαντον, και δότε τω έχοντι τα δέκα τάλαντα. Τω γαρ έχοντι παντί δοθήσεται και περισσευθήσεται από δε του μη έχοντος, και ο έχει, αρθήσεται απ' αυτού. Και τον αχρείον δούλον εκβάλετε εις το σκότος το εξώτερον εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βουγγμός των οδόντων. Ταύτα λέγων, εφώνει Ο έχων ώτα ακούειν, ακουέτω.

Μετάφραση της Ευαγγελικής περικοπής

Είπε ο Κύριος την παραβολή αυτή. Κάποιος άνθρωπος, που θα πήγαινε ταξίδι, κάλεσε τους δούλους του και τους παρέδωσε όλα τα υπάρχοντά του. Σ' έναν έδωσε πέντε τάλαντα, σε άλλον δύο, σε άλλον ένα, στρον καθένα κατά την ικανότητά του, και έφυγε αμέσως για ταξίδι. Εκείνος που πήρε τα πέντε τάλαντα, τα εμπορεύτηκε και κέρδισε άλλα πέντε. Επίσης εκείνος που πήρε τα δύο, κέρδισε άλλα δύο. Εκείνος όμως που πήρε το ένα, πήγε και έσκαψε στη γη και έκρυψε το χρήμα του κυρίου του. Ύστερα από πολύ χρόνο έρχεται ο κύριος των δούλων εκείνων και τους ζητά λογαριασμό. Εκείνος που είχε πάρει τα πέντε τάλαντα, προσήλθε και έφερε άλλα πέντε τάλαντα και είπε «Κύριε, μου παρέδωκες πέντε τάλαντα κοίταξε, κέρδισα άλλα πέντε τάλαντα». Ο κύριος του του είπε «Εύγε, δούλε καλέ και πιστέ. Σε λίγα φάνηκες πιστός, σε πολλά θα σε εγκαταστήσω. Έμπα στη χαρά του κυρίου σου». Ήλθε και εκείνος που είχε πάρει τα δύο τάλαντα και του είπε «Κύριε, δύο τάλαντα μου παρέδωκες κοίταξε, κέρδισα άλλα δύο τάλαντα». Ο κύριος του του είπε «Εύγε, δούλε καλέ και πιστέ. Σε λίγα φάνηκες πιστός, σε πολλά θα σε εγκαταστήσω. Έμπα στη χαρά του κυρίου σου». Ήλθε και εκείνος που είχε πάρει το ένα τάλαντο, και είπε «Κύριε, σε ήξερα ότι είσαι ένας σκληρός άνθρωπος, θερίζεις εκεί, όπου δεν έσπειρες και μαζεύεις εκεί, όπου δεν σκόρπισες, και επειδή φοβήθηκα, πήγα και έκρυψα το τάλαντό σου στη γη, δες έχεις ό,τι είναι δικό σου». Ο κύριος του του αποκρίθηκε «Πονηρέ δούλε και οκνηρέ, ήξερες πως θερίζω εκεί, όπου δεν έσπειρα και μαζεύω εκεί, όπου δε σκόρπισα. Έπρεπε, λοιπόν, να βάλεις τα χρηματά μου στους τραπεζίτες και εγώ, όταν θα επέστρεφα, θα τα έπαιρνα πίσω με τόκο. Πάρτε από αυτόν

το τάλαντο και δώστε το σ' εκείνον που έχει τα δέκα τάλαντα, διότι στον καθένα που έχει, θα δοθούν και άλλα και θα περισσέψουν από εκείνον όμως που δεν έχει, θα του αφαιρεθεί και αυτό που έχει. Και τον άθλιο δούλο ρίξτε έξω στο σκοτάδι, εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών». Λέγοντας αυτά, κατέληξε «Αυτός που έχει αφτιά για να ακούει, ας ακούει».